

[Jes Lunde]

Det giver mig anledning til at minde om dengang, De Konservative ikke stemte for finansloven. Det var den 25. marts 1976, da man skulle vedtage en finanslov for finansåret 1976-77. Da kunne De Konservative ikke stemme for finansloven. Det synes jeg gør, at argumenterne nu er lidt hule, når man skælder så voldsomt ud på Socialdemokratiet.

De Konservative undlod at stemme dengang. De var i selskab med SF – vi undlod også at stemme – så det var da et godt selskab. Og vi havde hver for sig sikkert nogle gode begrundelse for det, vi gjorde; det tror jeg gerne. Men det, der er vigtigt at drage frem som en lære af det, er altså, at man skal dæmpe det hykleri lidt, man kører i øjeblikket, hvor man svinger meget med armene og siger: Uha, man kan ikke andet end stemme for en finanslov, det er helt utænkeligt at gøre andet, så sætter man sig uden for al god parlamentarisk skik. Her viser det sig, at De Konservative også har haft en mere nuanceret indstilling til tingene.

(Kort bemærkning).

Henning Andersen (KF):

For historieskrivningens skyld vil jeg sige til hr. Jes Lunde, at det er rigtigt, at vi i 1976 undlod at stemme. Hr. Jes Lunde sagde, at vi stemte imod. Ja, o.k., men vi undlod at stemme, og det led vi for i mange år, det erkender jeg. Og det vil Socialdemokratiet også komme til.

Må jeg så sige til hr. Jes Lunde, at SF trods alt har markeret, hvorfor de stemmer imod. Hr. Gert Petersen gjorde det for nogle få dage siden: Det er for at komme af med regeringen. Det var da en klar markering.

Gert Petersen (SF):

Jeg kan ikke nære mig for at sige til den konservative ordfører, at det at undlade jo på en måde er det samme som at stemme imod; for forholdet var jo det, at hvis alle partier dengang havde gjort som SF og Det Konservative Folkeparti og havde undladt, så var finansloven ikke blevet vedtaget. Nul stemmer giver ingen finanslov.

Men i øvrigt skal jeg gøre nogle mere principielle bemærkninger, og så vil vores finanslov-ordfører, hr. Jes Lunde, gå ind i detaljerne omkring problematikken nu.

Fra verden omkring os indløber der jo meget opmuntrende signaler: Gamle mure og barri-

erer falder, afspændingen breder sig, militærstyrker skæres ned, rustningsudgifter reduceres, nytænkning sætter sig igennem. Til gengæld er det betegnende – for nu at blive ved det sikkerhedspolitiske – at en såkaldt forsvarskommission herhjemme i disse dage barsler med en centreret betænkning, hvis konklusion stort set er, at alt skal blive, som det var, og være, som det er.

På samme måde er det med regeringen. Midt i en verden, der forandrer sig, trasker regeringen og dens flertal her videre ad de samme udtrådte baner i klippefast tro på, at det, man kalder en omvendt Robin Hood-politik, engang vil give positive resultater. Det har den ganske vist aldrig gjort, men intet kan få regeringen til at opgive håbet.

Måske er kredsen af dem, der får julegaver, noget bredere, end den plejer at være. Men det er stadig den dårligst stillede halvdel af befolkningen, der får lov til at betale regningen. Og så er der måske en vis fornyelse deri, at denne gang skal miljøet undgælde mere end ellers.

Regeringen og den borgerlige samling har en næsten fabelagtig evne til at gøre det modsatte af det, der er brug for. Den ophæver renteaftgiften, som – det skal erkendes, og vi stemte imod den, da den blev indført – i den sikkelse, den fik, jo så sandelig ikke var noget at prale af, uden at sætte noget bedre i stedet. Herved inviterer regeringen til en ny eksplosion i det lånefinansierede forbrug og dermed udlandsgælden. Ved at sænke selskabsskatten inviterer den til ny skattetænkning til fordel for velhavende skatteal.

Det, der er brug for, er derimod en omfordeling til fordel for folk med små indkomster og for miljøet. Det kan gøres gennem en rød-grøn skatte- og afgiftsreform med lavere trækprocenter for mindre indkomster, beskatning af velhavernes overforbrug, lavere moms på fødevarer og højere afgifter på alt, hvad der forurenar miljøet eller fører til spild af ressourcer.

Ved at sænke afgiften på benzin og visse andre varer øger regeringen forureningen og resourcespildet. At den samtidig fordyrer den kollektive trafik, kan vel ikke overraske nogen, for – herregud – den kollektive trafik bruges jo fortrinsvis af dem, der ikke har råd til at have bil, eller af dem, der har bil, men finder det klogest at lade den stå en gang imellem. Og begge parter skal nu belæres om noget helt andet.